

‘Ik heb in een periode van verdriet ook avontuur in mijn leven weten te vlechten’

Joost Swarte (64)

Striptekenaar, illustrator, architect. Zojuist verscheen het boek ‘Bijna compleet’

Tijd van leven

Hadden uw ouders voldoende tijd voor u?

‘Ik had ontzettend lieve ouders die voldoende tijd voor mij hadden. Mijn moeder kwam in 1914 als vluchteling uit België naar Nederland, mijn vader komt uit een textielfamilie in Groningen. Hij werd invalide, zijn benen moesten worden geamputeerd, en dat trok een behoorlijke wissel op het leven van mijn moeder. Toen ze zagen dat ik graag tekende, hebben ze een bevriende kunstenaar gevraagd: “Goh, ken jij misschien een collega die studenten aanneemt, zodat hij wat verder kan komen?” Vervolgens ben ik elke woensdag stillevens gaan tekenen. Daar heb ik leren kijken.’

Wat heeft u als een moeilijke tijd ervaren?

‘De scheiding van mijn eerste vrouw. Ik besloot om ook fysiek afstand van haar te nemen en heb toen anderhalf jaar in Brussel gewoond. Daar moest ik mezelf wel elke ochtend een schop onder m’n kont geven om de dag te beginnen. Maar ik heb in die periode van verdriet ook avontuur in mijn leven weten te vlechten. Zo reed ik minstens een keer per week met een tram naar een eindpunt en wandelde dan terug naar de stad, zonder dat ik wist waar ik terechtkwam. Dan liep ik wel eens langs een pand waarvan de deur openstond en dan dacht ik: nou, ik ga gewoon naar binnen. Soms werd ik in het trappenhuis aangesproken en dan legde ik uit dat ik graag dit huis wilde bekijken en niets kwaads in de zin had.’

Wat is er in de loop van de tijd veranderd in uw werk?

‘Ik denk dat ik in het begin van m’n carrière graag wilde laten zien dat ik goed kon tekenen. Maar op een goed moment denk je: nu heb ik die techniek wel te pakken, dan stop je met die uitsloverij en realiseer je je steeds meer dat je een relatie hebt met je lezer. Je moet als regisseur van je werk de lezer bespelen en ik verras de lezer graag door te laten zien dat het stereotype dat ik heb neergezet bij nader inzien net een beetje anders is.’

Heeft u een vaste dagindeling?

‘Ik sta meestal rond acht uur op en probeer om half tien in mijn atelier te zijn. Dan drink ik koffie met de mensen op het atelier, praten we de dag door en tussendoor draaien we muziek – het is altijd heel gezellig. De middag probeer ik te reserveren voor werk en wat niet afkomt, doe ik ’s avonds – in de huiskamer, anders ben ik alleen maar weg. Na de afwas, de koffie en *Het Parool* begin ik om half tien te werken, tot een uur of één ’s nachts. Vervolgens kijk ik naar wat herhalingen op tv en neem ik een borreltje – en nog een en nog een. Tussen twee en drie uur ga ik naar bed – korte nachten wennen naarmate je ouder wordt.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis